

Arrest

nr. 275 311 van 15 juli 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat S. VAN ROSSEM, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 31 augustus 2018 en 12 februari 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 januari 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit, van Koerdische origine, afkomstig uit Tuz Khurmatu, provincie Salah al-Din. U studeerde Engelse literatuur aan de universiteit van Erbil in de

Koerdische autonome regio. Na uw studies ging u in 2015 aan de slag bij een de organisatie "Social Democrat Youth Association". Samen met twee andere personen was u voor deze organisatie werkzaam in Tuz Khurmatu. U werkte samen met plaatselijke organisaties en organiseerde bijeenkomsten en lezingen die vooral gericht waren naar vrouwen met als doel hun sociaal bewustzijn te verhogen. Het kantoor van de organisatie bevond zich echter in Erbil. U pendelde dan ook heen en weer.

In oktober 2017 ontstonden er in Tuz Khurmatu hevige gevechten en onlusten waarbij de Koerdische bevolking geïsoleerd werd. Vele Koerden, waaronder uw moeder en uw broer, ontvluchtten de stad. U bevond zich echter voor een vergadering in Erbil. Uw moeder en broer vonden onderdak bij een kennis van uw moeder en zouden tot op heden niet zijn teruggekeerd naar Tuz Khurmatu. Omdat u geen veilige toekomst meer zag in Tuz Khurmatu besloot u na overleg met uw familie Irak te verlaten. Op 25 oktober 2017 reisde u naar Turkije. Zes maanden later reisde u door naar Europa. Op 8 mei 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën van volgende documenten voor: een werkbadge, e-mailverkeer en attesten betreffende de organisatie waarvoor u werkzaam was, informatie over de algemene situatie in uw regio van herkomst, de woonkaart van uw moeder, uw diploma, enkele foto's en twee attesten van uw psycholoog.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend en dat u evenmin in aanmerking komt voor het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus.

U brengt onvoldoende concrete elementen aan waaruit geconcludeerd kan worden dat u in Irak actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalt in essentie drie asielmotieven aan, in casu de incidenten in Tuz Khurmatu van 2017; uw atheïstische overtuiging en uw werkzaamheden voor de jeugdorganisatie (CGVS I, p. 17, 18).

Dient echter te worden vastgesteld dat u zelf verklaart dat u nooit persoonlijk vervolgd werd omwille van welke reden dan ook (CGVS II, p. 16). Bij de incidenten van 2017 bevond u zich in Erbil (CGVS I, p. 15, 17) (CGVS II, p. 6). De problemen die u zou gekend hebben omwille van uw atheïsme beperkten zich klaarblijkelijk tot het feit dat u uw overtuiging niet actief kon uiten. De problemen die u gekend zou hebben omwille van uw werkzaamheden beperkten zich tot algemene kritiek van religieuze figuren (CGVS I, p. 8, 18, 20) (CGVS II, p. 13, 14). Hoewel u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog sprak van telefonische dreigementen maakt u opmerkelijk genoeg daar geen melding meer van tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud. U verklaart verder expliciet nooit enige problemen te hebben gekend met de Iraakse autoriteiten (CGVS I, p. 20).

U verklaart dat uw moeder en uw broer nooit naar Tuz Khurmatu zijn teruggekeerd en dat jullie huis vernield zou zijn (CGVS I, p. 14, 19) (CGVS II, p. 4). Dient echter te worden opgemerkt dat dit louter blote beweringen betreffen die u op geen enkele manier kunt staven. Uw initiële claim dat er geen Koerden meer zijn in Tuz Khurmatu stemt daarenboven niet overeen met de beschikbare objectieve informatie (CGVS I, p. 16). Dient te worden opgemerkt dat uit de door het CGVS gehanteerde informatie (zie verder) geenszins blijkt dat elke Koerd uit Tuz Khurmatu louter omwille van zijn afkomst zou worden vervolgd. Bijgevolg volstaat een algemene verwijzing naar de algemene situatie van Koerden in Tuz Khurmatu niet om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming, maar dient de vrees voor vervolging persoonlijk en in concreto te worden aangetoond. U blijft hier in gebreke.

Het loutere feit atheïst te zijn in Irak volstaat evenmin om internationale bescherming te verkrijgen. Ook dit dient u persoonlijk en in concreto aan te tonen. U zou echter nooit zwaarwichtige problemen gekend hebben omwille van uw atheïsme. Dit terwijl uw vriendengroep en uw familieleden op de hoogte waren van uw overtuiging (CGVS II, p. 13, 14).

Dit geldt eveneens voor mogelijke problemen omwille van uw werkzaamheden. U maakt geen gewag van zwaarwichtige problemen. U kon tot uw vertrek uw activiteiten uitoefenen waarbij u heen en weer kon reizen tussen Erbil in de KAR en uw woonplaats in Salah al-Din. U kunt geen bewijs voorleggen dat werknemers van deze organisatie gevisieerd worden, hoewel u nog wel contact met hen heeft gehad en u heeft geen informatie over uw vroegere collega's in Tuz Khurmatu (CGVS I, p. 18) (CGVS II, p. 10, 11, 12, 16).

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat u geen enkel document kunt voorleggen dat uw identiteit en/of herkomst en/of reële woonplaats afdoende kan aantonen.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen moet er dan ook worden geconcludeerd dat u onvoldoende concrete zwaarwichtige elementen kunt aanbrengen waaruit zou blijken dat u in Irak actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille

van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Salah al-Din te worden beoordeeld. Dit gebied omvat acht districten: Al-Dour, al-Shirqat, al-Faris, Balad, Baiji, Tooz, Samarra en Tikrit.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De bevolking van de provincie Salah al-Din bestaat hoofdzakelijk uit soenitische moslims en de provincie wordt aanzien als een machtscentrum van soenitische Arabieren, al kent ze eveneens een sjjiitische Arabische minderheid en een aanwezigheid van Koerdische en Turkmeense bevolkingsgroepen. De Iraqi Security Forces (ISF) zijn verantwoordelijk voor de veiligheid in de provincie maar zijn slechts beperkt aanwezig in de rurale gebieden. De Popular Mobilisation Forces (PMF) zijn de meest dominante veiligheidsactor in de provincie en zijn in alle regio's aanwezig, waarbij ze de controle uitoefenen over strategische locaties. Naast de ISF en de PMF bestaan er in de provincie ook sjjiitische milities verbonden aan sjjiitische leiders en heiligdommen, Turkmeense milities die gelieerd zijn aan de PMF en een aantal soennitische tribale milities, al dan niet gelieerd met de PMF. Salah al-Din heeft op zijn grondgebied ook zogenaamde betwiste gebieden, in casu Tuz Khurmatu. In oktober 2017 braken in Tuz Khurmatu, dat hoofdzakelijk bevolkt wordt door Koerden en sjjiitische Turkmeneren, gevechten uit tussen de Koerdische peshmerga en de ISF waarbij plunderingen door de plaatselijke bevolking plaatsvonden. De ISF namen de controle volledig over van de peshmerga. Sinds 2019 heeft de Badr brigade, behorende tot de PMF, de feitelijke controle over Tuz Khurmatu. De heersende spanningen en de onvrede bij de plaatselijke Koerdische gemeenschap vertalen zich tot op heden niet in een verhoogd aantal geweldincidenten in en rond Tuz Khurmatu.

In de periode van juli 2020 tot september 2021 vonden in de hele provincie veiligheidsincidenten plaats. De maandelijkse cijfers van het totale aantal veiligheidsincidenten opgetekend tussen januari 2021 en september 2021, zijn globaal gesproken gelijklopend aan deze van 2020 en bevinden zich op een relatief laag niveau. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze incidenten valt, is eveneens relatief beperkt gebleven.

De veiligheidssituatie in de Centraal-Iraakse provincies, waartoe de provincie Salah al-Din behoort, werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). De toenmalige eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Anno 2021 voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars. ISIS is in de provincie Salah al-Din aanwezig in een aantal gebieden zoals het Hamrin- en Makhoul-gebergte en de Tigrisvallei, maar ontplooit er slechts een beperkt aantal activiteiten.

ISIS voert in de provincie Salah al-Din aanvallen uit op de ISF en de PMF. Deze aanvallen nemen de vorm aan van improvised explosive devices (IED's), hinderlagen en beschietingen. De ISF voeren ook aanvallen uit op mogelijke schuilplaatsen van ISIS. Naast slachtoffers onder de strijdende partijen kunnen hierbij ook burgerslachtoffers vallen. Burgerslachtoffers van ISIS vallen echter voornamelijk bij gerichte aanvallen, onder andere op lokale gezagsdragers, gemeenschapsleiders en personen die samenwerken met de Iraakse veiligheidsactoren.

Daarnaast zijn de geopolitieke spanningen tussen Iran en de Verenigde Staten zijn ook in Salah al-Din voelbaar. Zo voerden de pro-Iraanse gewapende groeperingen aanvallen uit op bases en logistieke transporten van de Verenigde Staten, op Camp Speicher en Balad Air Base. De beschikbare informatie bevat geen melding van burgerslachtoffers die in 2021 bij deze acties te betreuren zouden zijn geweest.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. Salah al-Din is één van de Iraakse provincies waarnaar het meeste aantal ontheemden is teruggekeerd. De terugkeerratio bedraagt momenteel 84%, een cijfer dat overeenkomt met iets meer dan 730.000 personen. De terugkeer varieert evenwel per district. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Vlak na de herovering van de regio op ISIS werd er melding gemaakt van misbruik door de PMF, inclusief de versperde terugkeer van IDP's. Deze berichten namen stelselmatig af en terugkeer kwam op gang. De aanwezigheid van de PMF en/of andere lokale milities wordt in bepaalde gevallen nog steeds aangehaald als obstakel bij terugkeer. Voort wordt een gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheden; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of etnisch-religieuze spanningen eveneens aangehaald als redenen om niet terug te keren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. v. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Salah al-Din nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Salah al-Din afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Salah al-Din actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het CGVS wijst er nog op dat uit de voormelde Country Guidance Note blijkt dat ook EASO van oordeel is dat de situatie in de provincie Salah al-Din niet van dien aard is dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 15(c) van de herschikte Kwalificatierichtlijn.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Salah al-Din in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Salah al-Din een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Salah al-Din. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn een aanwijzing voor uw opleidingsniveau, vroegere werkzaamheden en psychische toestand maar bevatten geen van allen concrete informatie waaruit geconcludeerd kan worden dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming. De woonkaart van uw moeder is een aanwijzing voor haar herkomst uit Tuz Khurmatu maar toont niet aan dat ze daar heden niet meer kan verblijven en/of toont evenmin aan dat u afkomstig bent uit deze regio. U legt immers geen enkel identiteitsstuk neer. De documenten die u voorlegt betreffende het conflict dat in 2017 plaatsvond in Tuz Khurmatu kunnen zoals hierboven werd aangehaald evenmin leiden tot de conclusie dat u actueel omwille van dit conflict nog nood heeft aan internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de artikelen “1 en 2 afdeling A” van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Verzoeker stipt aan dat hij een beschermingsverzoek indiende op 8 mei 2018 en dat hij tweemaal werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud met het CGVS, met name op 31 augustus 2018 en 12 februari 2019, en niet op 12 februari 2020, zoals verkeerdelijk vermeld in de bestreden beslissing.

Hij klaagt aan dat uiteindelijk tot drie jaar na het laatste onderhoud en vier jaar na het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming heeft geduurd vooraleer er een beslissing wordt genomen, hetgeen alle redelijkheid overschrijdt.

Uit het administratief dossier van het CGVS blijkt dat, hoewel de persoonlijke onderhouden reeds in 2018 en 2019, redelijk snel na elkaar, plaatsvonden, het alsnog duurde tot 27 januari 2022 om een beslissing te nemen. Nochtans was de informatie waarover het CGVS beschikte, zo stelt verzoeker, hen reeds bekend voor het plaatsvinden van de verschillende persoonlijke onderhouden.

Verzoeker bekritiseert verder het gegeven dat blijkens het administratief dossier slechts recente informatie m.b.t. Irak en in het bijzonder Salah al-Din werd onderzocht door het CGVS. De situatie op het ogenblik van het indienen van het verzoek om internationale bescherming is zeker niet dezelfde als de huidige situatie en daarom niet minder ernstig. Men heeft in dit dossier vier jaar gewacht om een beslissing te nemen, doch men heeft ook afgewacht om de situatie omtrent de betrokken regio te onderzoeken, aldus verzoeker.

Verzoeker vraagt zich af hoe men nog een weloverwogen beslissing kan nemen in zijn dossier wanneer dit vier jaar na datum gebeurt. Er werd, m.b.t. zijn problemen, niets recent nagegaan of onderzocht, aldus verzoeker. Zijn moeder en broer verblijven nog steeds in het dorp Lak en zijn nog steeds niet teruggekeerd naar Tuz uit vrees en ook wegens de vernietiging van hun woonst.

Verzoeker vervolgt:

“Bovendien stelt men dat verzoeker geen bewijs voorlegt van zijn vermeende herkomst en dat hiermee zijn identiteit niet vaststaat noch gecontroleerd kan worden. Nochtans heeft verzoeker coherente verklaringen afgelegd over zijn geboorteplaats en de omliggende dorpen. Hieraan wordt ook niet getwijfeld, althans wordt dit niet opgeworpen in de bestreden beslissing. Gelet op zijn verklaringen kan men dan ook aannemen dat hij van Tuz afkomstig is en dat op zijn minst zijn nationaliteit en afkomst bewezen zijn aan de hand van zijn verklaringen.

Hij heeft meermaals meegegeven dat hij zijn documenten aan de smokkelaar heeft gegeven dan wel dat deze zijn achtergebleven in Irak. Ondertussen heeft hij via Whatsapp wel kopies ontvangen van zijn 'persoonlijke identiteitskaart', Iraaks nationaliteitsbewijs en een 'familiekaart - voedselbedeling'. Hij mocht deze recent van zijn familie in Irak ontvangen.

Op zijn tweede persoonlijk onderhoud had verzoeker reeds meegedeeld te trachten deze documenten alsnog te bekomen (al dan niet kopies) en deze nog bij te brengen. Hij heeft destijds reeds enkele

documenten overgebracht via zijn toenmalig raadsman, o.a. bewijs van zijn studies. Hij wenst deze dan ook nu voor te brengen om alsnog officieel aan te tonen dat hij wel degelijk van Tuz afkomstig is.”

Hij zet verder uiteen:

“Zo motiveert men niet waarom men slechts in 2022 een beslissing neemt, terwijl de informatie het CGVS reeds bekend was in 2019. Verzoeker heeft bij verschillende gelegenheden documenten en informatie overgemaakt aan het CGVS waar niet de minste rekening mee gehouden wordt. Men stelt in de bestreden beslissing dat dit een algemene situatieschets is naar een situatie die op heden niet meer actueel is, doch dit betreft enkel en alleen de verantwoordelijkheid van het CGVS. Zij heeft hiervoor gezorgd door het stilzitten en het niet nemen van een beslissing.

Bovendien blijkt uit informatie van Amnesty International dat er in oktober 2017 wel degelijk verschillende huizen werden vernield door de inval en dat hierdoor de burgers allen zijn moeten vluchten. Ook hiermee werd geen enkele rekening gehouden. Het is dan ook niet zomaar mogelijk om terug te keren om zich er aldus opnieuw te vestigen.

(...)

Dit dossier is niet met de nodige zorg behandeld. Dit blijkt ook uit de duur van het nemen van de beslissing. Tevens werd, zoals reeds aangehaald, alle informatie reeds in 2019 aan het dossier gevoegd, terwijl duidelijk is dat de meeste informatie ook al voor de persoonlijke onderhouden beschikbaar was voor het CGVS.

Hierdoor dringt zich dan ook de vraag op waarom het CGVS er 4 jaar over deed om tot een beslissing te komen in dit dossier. Hierover werd niets gemotiveerd in de beslissing. Men heeft tevens niet gemotiveerd waarom men 4 jaar heeft afgewacht om de situatie in het land van herkomst en de betrokken provincie te onderzoeken. Nergens uit het administratief dossier blijkt een verklaring voor deze vertraging en kan aldus niet worden vastgesteld waarom de beslissing zo lang op zich liet wachten.

Verzoeker werd een laatste maal gehoord in 2019 en sindsdien mocht hij niets meer vernemen van het CGVS. Zijn vorige raadsman heeft nochtans verschillende malen aangedrongen op een beslissing, doch kreeg hierop geen gehoor en/of reactie.

Dit getuigt dan ook van een grote onzorgvuldigheid in hoofde van het CGVS.

Daarenboven wordt het beginsel van de redelijke termijn geschonden

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat zijn initieel verzoek tot internationale bescherming dateert van 18.05.2018. Huidige beslissing dateert van 27.01.2022 en werd aan verzoeker kenbaar gemaakt, per aangetekend schrijven dd. 28.01.2022 (dat hij enkele dagen later ontving).

De beslissing werd bijna 4 jaar na het oorspronkelijke verzoek genomen. Nochtans werd verzoeker 2 maal verhoord door het CGVS in 2018 en 2019 en was de informatie waarover het CGVS beschikte, hen reeds bekend. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat er geen informatie werd opgezocht gedurende deze periode, doch dat er slechts enkel recente landeninformatie werd gevoegd. Verzoeker mag er dan ook van uit gaan dat men het dossier een aantal jaar op 'de planken' heeft laten liggen om dan na 3 jaar (na het laatste gehoor) in actie te schieten. Men dient zich dan ook af te vragen waarom het CGVS 4 jaar heeft gewacht met het nemen van deze beslissing.

Dit is een schending van het beginsel van de redelijke termijn.

Verzoeker mag van verwerende partij verwachten om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen, wat in casu aangevochten wordt.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij, conform de geldende rechtspraak, een afweging diende te maken in het dossier van verzoeker!

Dat verwerende partij hierdoor de redelijke termijn duidelijk overschrijdt door een beslissing te nemen op 27.01.2022, bijna 4 jaar na het indienen van het verzoek tot internationale bescherming.

De redelijkheid werd in huidig dossier dan ook ruimschoots overschreden. Zelfs indien een dossier een zekere behandelingstermijn heeft, kan men onmogelijk verdedigen waarom men in dit dossier meer dan 3 jaar heeft gewacht met het onderzoek te verrichten om dan na 4 jaar een beslissing te nemen, te meer daar deze informatie hen reeds bekend was op het moment dat verzoeker zijn verzoek tot internationale bescherming tot de Belgische autoriteiten richtte.

Verzoeker heeft zelf tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud verschillende rapporten en videobewijzen overgemaakt. Hiervan wordt melding gemaakt in de nota's doch men wacht 4 jaar om deze te onderzoeken, om dan te stellen dat de situatie waarnaar hij verwijst natuurlijk verouderd is en niet meer van toepassing. Men stelt dan dat de situatie in Tuz (Irak) zou op dit moment nog steeds ernstig zijn, doch niet meer van die aard om te kunnen besluiten dat louter en alleen zijn aanwezigheid een gevaar zou zijn voor zijn fysieke integriteit en hem het vluchtelingenstatuut toe te kennen.”

Wat betreft de vluchtelingenstatus meent verzoeker dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit dat hij voldoet aan de criteria van het Verdrag van Genève om te worden erkend als politiek vluchteling.

Hij benadrukt dat zich heeft geuit als atheïst. Hij werkte tevens voor een organisatie die de Westerse waarden hoog in het vaandel droeg en die burgers kritisch naar de overheid wil laten kijken, die voor vrijheid van het volk streed en zo ook de pijnpunten van de overheid blootlegde, zoals bijvoorbeeld de besnijdenis bij vrouwen. Zij gaven hierover lezingen en bijeenkomsten. Verzoeker was tevens altijd een geëngageerde activist.

Dit is uiteraard geweten in zijn eigen dorp. Er werd hiernaar ook verwezen in verschillende preken van de plaatselijke imam.

Verzoeker kan niet terugkeren omdat hij vreest voor conflicten omdat hij atheïst is. Hij heeft zich aangesloten bij "een VZW" die de burgers inlicht over hun rechten, hun mogelijkheden en vooral de problemen die in hun stad aanwezig zijn zoals vb. besnijdenis bij vrouwen. Zij wensen dit in de aandacht te brengen wat bij de moslimgemeenschap niet altijd in goede aarde valt. Zij krijgen bedreigingen en worden opgenomen in de preken van de plaatselijke imams om dit ook nog eens extra in de verf te zetten. Hij vreest dan ook dat hij zal worden vervolgd, mogelijk zelfs vermoord bij aankomst aangezien hij niet de staatsgodsdienst beoefent. Verzoeker vraagt zich of hoe het zal worden onthaald indien men te weten komt dat hij asiel vroeg in Europa en hier dan ook verder de westerse waarden nastreeft.

Hij stelt dat het duidelijk is dat zijn leven in gevaar is en dat zijn veiligheid in zijn land van herkomst niet kan worden gegarandeerd.

Verzoeker is niet in staat zich op de overheid te beroepen. Zij onderneemt geen enkele actie, meer nog, zij is nagenoeg onbetrouwbaar. Zijn dorp wordt als conflicted area aanzien. Het CGVS heeft in zijn nota's zelfs het woord 'hellhole' gebruikt naar aanleiding van de rijke geschiedenis die het dorp reeds heeft.

Verzoeker is tevens atheïst en het rapport van EASO stelt hierover: *"In Iraq, atheists are reportedly viewed with disdain and face threats. It is reported that persons who openly admit they are not religious would risk arrest. However, proclaiming oneself as an atheist publicly could cause problems. There have reportedly been cases in which atheists have been physically threatened, harassed or rejected by their families. According to COI sources, atheists who suffer harassment due to their beliefs prefer to hide than to report to the police ..."*

Bovendien worden zij tevens uitgesloten en gediscrimineerd bij het verkrijgen van een identiteitskaart en/of rechten: *"Individuals practicing other faiths may only receive identity cards if they self-identify as Muslim, Yazidi, Sabeen-Mandean, or Christian. The ID card is described as the most important personal document for Iraqis, because it is required for all contact with authorities, and to obtain services, such as healthcare, social welfare, education, and when buying and selling property, including houses or vehicles. It is also necessary for the issuance of other official legal documentation, such as passports. Without an official identity card, non-Muslims and those who convert to faiths other than Islam may not register their marriages, enrol their children in public school, acquire passports, etc"* (EASO report june 2019)

Volgens het rapport 'Country Policy and Information Note - Iraq: Religious minorities October 2019' blijkt dat de bescherming die kan worden ingeroepen in het land van herkomst ontoereikend is bij minderheids-groepen: *"State protection is generally not considered available for members of minority religions and ethnicities, Palestinians, LGBTI persons and victims of domestic or honour-related violence, and gender-based violence, including harmful traditional practices."*

Gelet op het feit dat verzoeker atheïst is en dus duidelijk deel uitmaakt van een minderheidsgroep, kan hij hierop niet terugvallen.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, herneemt verzoeker zijn bovenstaande argumentatie.

Het CVGS ontkent niet dat verzoeker afkomstig is uit Tuz (Irak).

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM worden geschonden. Irak wordt al jaren getroffen door menige bomaanslagen, wat begon met Al Qaida en Saddam Hoessein vanaf begin jaren 2000, en nu met IS sinds 2016. De mensen zijn nooit gespaard gebleven van aanslagen en andere criminaliteit zoals moord en ontvoeringen. Momenteel is Tuz in handen van verschillende milities, waardoor de situatie er nog steeds zeer ontvlambaar en gevaarlijk is.

Het CVGS is klaarblijkelijk van oordeel dat verzoeker, ondanks de zeer gevaarlijke situatie in zijn land van herkomst, kan terugkeren en dit is een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Daarnaast merkt verzoeker op dat het CVGS geen onderzoek deed naar een alternatieve vestigingsmaatregel. Dit is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het weze duidelijk dat, wanneer verzoeker terugkeert, hij een meer dan reëel risico loopt op ernstige schade. Het weze eveneens duidelijk dat verzoeker, gelet op de corruptie en het falend beleid en de onwil om op te treden, zich niet onder de bescherming van het land kan stellen.

Bovendien is verzoeker atheïst. Ondanks het feit dat hij nooit persoonlijke repercussies heeft gekend, duldt men geen tegenspraak en krijgen zij wel degelijk te maken met discriminatie, zoals hierboven reeds

vermeld. Er zijn tevens gevallen geweest waarin atheïsten wel degelijk zijn vervolgd voor het uitdragen van andere waarden dan de islam.

Verzoeker heeft bescherming nodig. Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid, meent verzoeker dat het onmogelijk is voor hem om terug te keren.

Verzoeker voegt volgende stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift:

“3. *artikel Amnesty international 16.10.2017*

4. *familiekaart - voedselbedeling*

5. *identiteitsbewijs*

6. *nationaliteitsbewijs*

7. *mailverkeer toenmalig raadsman*”.

3. Vraag om inlichtingen

Op 30 mei 2022 vraagt de Raad aan beide partijen om overeenkomstig artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) informatie over te maken aangaande de veiligheids-situatie in Irak, met name de provincie Salah al-Din, alsook aangaande risicoprofielen in Irak. De verwerende partij maakt op 30 mei en 1 juni 2022 deze informatie over onder de hoofding “*Aanvullende nota*” en verwijst hierbij naar:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO “*Country Guidance Note: Iraq*” van januari 2021;
- EASO “*COI Report Iraq – Security situation*” van oktober 2020;
- COI “*Focus Irak – veiligheidssituatie*” van 24 november 2021;
- EUAA “*COI Report Iraq: Targeting of individuals*” van januari 2022;
- EUAA “*COI report Iraq: security situation*” van januari 2022.

3.2. Verzoeker maakt ter terechtzitting, als antwoord op de vraag van de Raad, onder de hoofding “*Aanvullende nota*” volgende bronnen over:

- EUAA “*COI Report Iraq: Targeting of individuals*” van januari 2022, p. 100-105 (atheïsme);
- EUAA “*COI report Iraq: security situation*” van januari 2022, p. 66-70; 176-196.

Hij meent dat het CGVS deze nota's zeer algemeen onderzoekt zonder toepassing op zijn persoonlijke situatie. Het CGVS laat volgens verzoeker achterwege dat hij atheïst is, hierdoor een risicoprofiel heeft en behoort tot een minderheidsgroep in Irak, waar de overgrote meerderheid de islam praktiseert.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. Verzoeker klaagt aan dat ondanks het indienen van een beschermingsverzoek in 2018 en twee persoonlijke onderhouds in 2018 en 2019 het nog tot januari 2022 duurde vooraleer een beslissing werd genomen, hetgeen volgens hem een schending van de redelijke termijn is.

De Raad stelt vooreerst vast dat er geen wettelijke bepalingen of beginselen bestaan die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming toe te kennen louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Verzoeker toont verder in het geheel niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan namelijk niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn verzoek. Derhalve wordt de schending van de redelijke termijn niet dienstig aangevoerd. Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeker verder niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat en kan niet worden ingezien waarom de motiveringsplicht in hoofde van de verwerende partij een verplichting inhoudt om uitdrukkelijk aan te geven waarom het in casu tot bijna vier jaar na het indienen van het beschermingsverzoek heeft geduurd alvorens de bestreden beslissing werd genomen.

4.4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker haalt drie asielmotieven aan: (i) de incidenten in Tuz Khurmatu van 2017, (ii) zijn atheïstische overtuiging en (iii) zijn werkzaamheden voor de jeugdorganisatie (NPO I, p. 17-18).

5.2. Wat betreft Tuz Khurmatu, blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat in oktober 2017 in deze stad, die hoofdzakelijk wordt bevolkt door Koerden en sjjiitische Turkmenen, gevechten

uitbraken tussen de Koerdische peshmerga en de Iraqi Security Forces (ISF) waarbij plunderingen door de plaatselijke bevolking plaatsvonden. In deze context vonden ook gewelddaden plaats tussen Koerden en Turkmenen. Er waren rapporteringen van brandstichtingen en vernielingen van winkels en huizen waarbij hoofdzakelijk de Koerdische wijken werden gevisieerd.

Verzoeker is van Koerdische origine en verklaart afkomstig te zijn van Tuz Khurmatu.

In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoeker geen enkel document kan voorleggen dat zijn identiteit en/of herkomst en/of reële woonplaats afdoende kan aantonen. De woonstkaart van zijn moeder, die hij bij het CGVS heeft voorgelegd, is immers niet meer dan een aanwijzing voor haar herkomst uit Tuz Khurmatu, maar toont niet aan dat verzoeker eveneens afkomstig is uit deze regio.

Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker immers dat hij in Erbil, waar hij zich bevond op het moment van de onlusten, enkel zijn paspoort, rijbewijs en werkbadge bij zich had. Zijn werkbadge gaf hij terug aan zijn werkgever en zijn paspoort en rijbewijs gaf hij aan de smokkelaar maar daarna zag hij deze niet meer terug. Hij nam foto's op zijn gsm, maar deze raakte hij ook kwijt. Zijn nationaliteitsbewijs en identiteitskaart waren thuis gebleven in Tuz Khurmatu, maar *“die zijn allemaal vernietigd of verbrand na de invasie”* (NPO I, p. 19).

Tijdens zijn tweede persoonlijke onderhoud verklaart verzoeker dat zijn huis is *“geëxplodeerd”* (NPO II, p. 4) en legt hij gelijkaardige verklaringen af over zijn documenten, alleen is hij deze keer niet zeker of hij zijn identiteitskaart bij zich had in Erbil dan wel of deze ook thuis was gebleven in Tuz Khurmatu (NPO II, p. 5-6).

Heden voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift een kopie toe van de rantsoenkaart zijn moeder, waarop hij vermeld staat, uitgegeven op 3 augustus 2017 in Tuz Khurmatu, een kopie van zijn identiteitskaart uitgegeven op 2 januari 2013 in Tuz Khurmatu en een kopie van zijn Iraakse nationaliteitsbewijs uitgegeven op 5 oktober 2015 in Tuz Khurmatu (stukken 4 tot 6).

Ter terechtzitting wordt verzoeker gevraagd waar de originele documenten zich bevinden. Hij verklaart dat deze nog in Irak zijn bij zijn moeder. Gevraagd waarom verzoeker nu pas, vier jaar later, documenten met betrekking tot zijn identiteit kan voorleggen en waar deze documenten ineens vandaan komen, beperkt verzoeker zich tot een zeer vage uitleg dat deze documenten verloren waren en dat zijn moeder deze heeft teruggevonden maar dat hij niet weet waar of hoe. Verzoekers uitleg kan de Raad geheel niet overtuigen. Deze is immers manifest in strijd met zijn eerdere verklaringen tijdens zijn persoonlijke onderhoud bij het CGVS. Verzoeker gaf toen niet aan dat zijn nationaliteitsbewijs en identiteitskaart *“verloren”* waren maar wel dat deze *“allemaal vernietigd of verbrand [waren] na de invasie”*. Bovendien antwoordde verzoeker op de vraag of zijn moeder en broer ooit zijn teruggekeerd naar Tuz Khurmatu: *“Nee, ze durven niet, ons huis is geëxplodeerd”* (NPO II, p. 4). Verzoekers vage betoog verheldert aldus niet waarom er nu wel documenten worden voorgelegd waarvan eerder werd gesteld dat deze waren vernietigd of verbrand en zich bevonden in een huis dat is geëxplodeerd en waarheen zijn moeder nooit meer is teruggekeerd. Bovendien legt verzoeker enkel kopieën voor en geen originelen, zonder hiervoor een duidelijke uitleg of rechtvaardiging te verschaffen. De authenticiteit en de herkomst van deze documenten kunnen dan ook niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt. Dit maakt dat de bewijskracht van deze documenten zeer beperkt is.

Wat er ook van zij, uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat hij zich tijdens de incidenten van oktober 2017 niet in Tuz Khurmatu maar wel in Erbil bevond (NPO I, p. 15, 17; NPO II, p. 6). Verder geeft verzoeker aan dat hij in Irak nooit persoonlijk werd vervolgd of gevisieerd om welke reden dan ook (NPO II, p. 16).

Verzoeker houdt verder voor dat zijn moeder en broer toen de stad zijn ontvlucht, nooit meer naar Tuz Khurmatu zijn teruggekeerd, dat hun huis zou zijn vernield en dat zij in het dorp Lak zouden verblijven (NPO I, p. 14, 19; NPO II, p. 4).

Verzoeker kan deze verklaringen echter niet staven aan de hand van overtuigende en/of bewijskrachtige feiten en elementen. De woonstkaart van zijn moeder toont immers niet aan dat zij daar heden niet meer kan verblijven. Ter terechtzitting verklaart hij dat zijn moeder en broer vier maanden geleden naar Kirkuk zouden zijn verhuisd, maar ook dit weet hij niet te staven. Dat hun huis vernield zou zijn en dat zijn moeder nooit is teruggekeerd, valt verder niet te rijmen met zijn huidige beweringen dat zijn identiteitsdocumenten alsnog door zijn moeder werden teruggevonden. Dit laatste zou betekenen dat het huis toch niet volledig vernield is en dat zijn moeder toch is teruggekeerd.

Er wordt niet betwist dat er in 2017 ernstige incidenten zijn geweest in Tuz Khurmatu.

Verzoeker moet evenwel aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is. De beoordeling van verzoekers vrees moet steunen op de feitelijke situatie en alle relevante feiten zoals deze zich voordoen in het land van herkomst op het tijdstip van het nemen van de beslissing. Het CGVS en de Raad zijn er aldus toe gehouden zich te richten naar de huidige situatie en het actuele karakter van verzoekers vrees te onderzoeken.

Vooreerst kan uit de beschikbare objectieve landeninformatie niet blijken dat er geen Koerden meer wonen in Tuz Khurmatu en evenmin dat het niet meer mogelijk zou zijn om terug te keren en er zich opnieuw te vestigen, zoals verzoeker betoogt (NPO I, p. 16). Lezing van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier leert dat Koerden de grootste bevolkingsgroep uitmaken in de multi-etnische stad Tuz Khurmatu. Verder blijkt dat de ISF (Iraqi Security Forces) in 2017 in Tuz Khurmatu de controle volledig overnamen van de peshmerga. De Turkmenen, gelieerd aan de aanwezige sjiitische PMF (Popular Mobilisation Forces), konden hun positie tegenover de Koerden versterken. De Iraakse overheid stuurde speciale eenheden naar Tuz Khurmatu om de spanningen te doen dalen en een terugkeer van gevluchte Koerden, die zich bedreigd voelden door de sjiitische PMF, mogelijk te maken. Deze werden in de loop van 2018 vervangen door reguliere eenheden van het Iraakse leger, hoofdzakelijk bestaande uit sjiitische Arabieren die meer affiniteit hebben met de sjiitische Turkmenen dan met de soenitische Koerdische en Arabische bevolking. Sinds 2019 heeft de tot de PMF behorende Badr-brigade de feitelijke controle in Tuz Khurmatu. Dat er daardoor spanningen zijn en onvrede heerst bij de plaatselijke Koerdische gemeenschap, wordt niet betwist, maar dit vertaalt zich tot op heden niet naar een verhoogd aantal geweldincidenten in en rond Tuz Khurmatu. Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt verder niet dat Koerden in de stad Tuz Khurmatu heden het voorwerp zijn van groepsvervolging. Er kan uit de voorgelegde landeninformatie niet worden afgeleid dat de situatie in Tuz Khurmatu dermate ernstig is voor Koerden dat verzoeker louter omwille van zijn Koerdische afkomst dreigt te worden geveiseerd of vervolgd (EASO “*COI Report Iraq – Security situation*” van oktober 2020, p. 138 e.v.; COI “*Focus Irak – veiligheidssituatie*” van 24 november 2021, p. 59 e.v.; EUAA “*COI report Iraq: security situation*” van januari 2022, p. 176 e.v.).

De commissaris-generaal stelt dan ook terecht dat geenszins blijkt dat elke Koerd uit Tuz Khurmatu louter omwille van zijn afkomst zou worden vervolgd en dat bijgevolg een algemene verwijzing naar de algemene situatie van Koerden in Tuz Khurmatu niet volstaat om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming.

Verzoekers actuele vrees voor vervolging moet dan ook persoonlijk en in concreto worden aangetoond. Uit wat voorafgaat volgt dat verzoeker nalaat om concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat hij heden omwille van zijn Koerdische herkomst dreigt te worden geveiseerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst, in casu Tuz Khurmatu. Het voorleggen van documenten over het conflict dat in 2017 plaatsvond in Tuz Khurmatu, zowel bij het CGVS als bij zijn verzoekschrift (stuk 3), kan, zoals hierboven uiteengezet, niet leiden tot de conclusie dat verzoeker actueel omwille van dit conflict uit 2017 nog nood heeft aan internationale bescherming.

De Raad besluit dat verzoekers Koerdische afkomst en herkomst uit Tuz Khurmatu op zich ook niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen.

5.3. Wat betreft verzoekers atheïstische overtuiging, blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat atheïsme niet is verboden in Irak, maar weinig wordt getolereerd in de Iraakse samenleving en aanleiding kan geven tot sociale marginalisatie, stigmatisering, beschuldigingen van apostasie en blasfemie, arrestaties en (dodelijk) fysiek geweld. Tevens blijkt een toename van het aantal atheïsten in Irak en een toegenomen seculier activisme bij jongeren alsook een afname in het moskeebezoek (EUAA “*COI Report Iraq: Targeting of individuals*” van januari 2022, p. 100-105). In de KAR is meer vrijheid van meningsuiting met betrekking tot godsdienstige overtuigingen, daar Koerden zich meer in termen van etniciteit identificeren dan in termen van godsdienst (EASO guidance note van januari 2021, p. 84).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het loutere feit atheïst te zijn in Irak niet volstaat om internationale bescherming te verkrijgen. Dit ligt in lijn met de richtlijnen in de EASO guidance note van januari 2021 (p. 84-85) en deze van UNHCR van mei 2019 (p. 79-80). Daaruit blijkt dat het risico afhankelijk is van de individuele omstandigheden van een verzoeker en dat deze in rekening moeten worden gebracht bij een risicoanalyse. Deze richtlijnen worden niet tegengesproken door de beschikbare en meest recente landeninformatie waar geen beeld naar voren komt waarin atheïsten in Irak stelselmatig worden onderworpen aan vervolging. Verzoeker moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken

elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat hij omwille van zijn atheïstische overtuiging dreigt te worden geïdoleerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

De redelijke waarschijnlijkheid dat een atheïstische verzoeker bij terugkeer naar Irak problemen zou ondervinden, hangt onder meer af van de vraag in hoeverre een verzoeker zijn atheïsme zal uitdragen en relevante factoren zoals regio van herkomst, etnische achtergrond en geslacht alsook de familie of de omgeving waarin die persoon zich bevindt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat atheïsten voornamelijk problemen ondervinden vanwege hun familie of sociale omgeving.

In casu blijkt uit zijn persoonlijke onderhoud dat verzoeker nooit zwaarwichtige problemen heeft gekend omwille van zijn atheïsme, terwijl zijn vriendengroep en zijn familieleden nochtans op de hoogte waren van zijn overtuiging. Waar verzoeker stelt dat hij zijn overtuiging niet actief kon uiten, blijkt uit zijn persoonlijke onderhoud niettemin dat hij zijn atheïstische overtuiging wel geuit heeft aan vrienden en familie en dat hierover onderling werd gediscussieerd (NPO I, p. 8: *“Ja er zijn nu wel andere vrienden van mij die op dezelfde manier denken maar we wonen in een dichte gesloten samenleving daarom kunnen we er niet makkelijk over praten in het openbaar, maar onderling deden we dat wel. Maar de vrienden zijn op de hoogte dat ik mijn atheïsme heb bekendgemaakt in het openbaar (...) met vrienden en familie”*; NPO II, p. 13, 14: *“Degenen die mij kenden wisten dat ik niet praktiseerde niet bad of niet aan de ramadan deed maar het feit dat ik niet in god of de koran geloofde was bekend voor mijn familie en een kleine groep van vrienden, voor mijn moeder was het in het begin moeilijk maar ze kon er niets tegen doen.”*). Verzoeker geeft verder enkel aan dat hij soms kritiek kreeg wegens zijn ideologie dat hij niet geloofde of praktiseerde en stelt dat hij geen goede reputatie had bij de mullahs, maar kan geen gewag maken van ernstige problemen die hij hierdoor zou hebben ondervonden, noch zijn er concrete indicaties of factoren die aannemelijk maken dat verzoeker bij terugkeer louter omwille van zijn atheïstische overtuiging zal worden geïdoleerd of vervolgd. Verzoeker verklaarde verder expliciet nooit enig probleem te hebben gekend met de Iraakse autoriteiten (NPO I, p. 20).

Door in het verzoekschrift louter te volharden dat hij zich heeft geuit als atheïst, te stellen dat hij een risicoprofiel heeft en zowel in het verzoekschrift als in de *“Aanvullende nota”* te verwijzen naar algemene landeninformatie, slaagt verzoeker er niet in een ander licht te werpen op bovenstaande beoordeling of deze aan het wankelen te brengen. Dat verzoeker enkel een identiteitskaart kan krijgen indien hij zich identificeert als moslim, yezidi, mandaeër of christen, doet hierover niet anders denken nu uit de kopieën van de identiteitsdocumenten die hij zelf voorlegt, blijkt dat hij er geen graten in ziet om zich, ondanks zijn atheïstische overtuiging, voor deze praktische zaken alsnog als moslim te identificeren.

5.4. Wat verzoekers werkzaamheden bij de organisatie *“Social Democrat Youth Association”* betreft, stelt de Raad eveneens vast dat verzoeker geen gewag maakte van zwaarwichtige problemen. De commissaris-generaal merkt terdege op (i) dat verzoeker tot aan zijn vertrek zijn activiteiten kon uitoefenen waarbij hij heen en weer kon reizen tussen Erbil in de Koerdische Autonome Regio en zijn woonplaats in Salah al-Din, (ii) dat verzoeker verder geen overtuigende elementen kon voorleggen dat medewerkers van deze organisatie worden geïdoleerd, hoewel hij nog wel contact met hen heeft gehad, (iii) dat hij geen informatie heeft over zijn vroegere collega's in Tuz Khurmatu (NPO I, p. 18; NPO II, p. 10, 11, 12, 16), (iv) dat de problemen die verzoeker zou hebben gekend omwille van zijn werkzaamheden zich beperkten tot algemene kritiek van religieuze figuren (NPO I, p. 8, 18, 20; NPO II, p. 13-14), (v) dat hoewel verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog sprak van telefonische dreigementen, hij daar verder opmerkelijk genoeg geen melding meer van maakte tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud en (vi) dat verzoeker verder expliciet verklaarde nooit enig probleem te hebben gekend met de Iraakse autoriteiten (NPO I, p. 20).

Verzoekers betoog dat hij voor een jeugdorganisatie heeft gewerkt, die Westerse waarden hoog in het vaandel droeg en kritisch was voor de overheid, onder meer inzake besnijdenis, dat hij een geëngageerde activist was, dat dit geweten was in zijn eigen dorp en dat hiernaar werd verwezen door imams, komt in wezen neer op het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Verzoeker brengt hiermee immers geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die bovenstaande pertinente en correcte bevindingen in een ander daglicht stellen of kunnen weerleggen.

Verzoeker heeft aldus niet aangetoond dat hij voor zijn vertrek uit Irak werd geïdoleerd omwille van zijn werkzaamheden. Hij haalt evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij bij een terugkeer naar Irak plots wel zou worden geïdoleerd. Waar hij zich nog afvraagt hoe hij zal worden onthaald indien men te weten komt dat hij asiel vroeg en Westerse waarden nastreeft, stelt de Raad vast dat verzoeker geheel nalaat een beweerde verwestersing te concretiseren of te illustreren. Een louter verblijf in België

volstaat daartoe niet. Bovendien blijkt uit verzoekers relaas dat hij reeds in Irak progressieve standpunten innam doch geen zwaarwichtige problemen kende. Ten slotte kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet blijken dat het vragen van asiel in Europa verzoeker onder de negatieve aandacht van de Iraakse overheden zou brengen. Verzoeker brengt daartoe evenmin concrete elementen aan, maar beperkt zich tot een hypothetische vraag.

5.5. De Raad besluit, gelet op wat voorafgaat en in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker onvoldoende concrete en zwaarwichtige elementen aanreikt waaruit kan worden geconcludeerd dat hij in Irak actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève dient te koesteren.

Verzoeker stelt nog dat het laatste persoonlijke onderhoud meer dan twee jaar geleden plaatsvond in februari 2019 en meent dat hij aldus opnieuw had moeten worden gehoord vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. Hij beperkt zich echter tot een algemeen betoog en laat na te concretiseren welke specifieke elementen hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen een nieuw persoonlijk onderhoud die een invloed zouden hebben gehad op de besluitvorming. Verzoekers betoog is dan ook niet dienstig.

De overige documenten die verzoeker voorlegde bij het CGVS en hierboven nog niet werden besproken kunnen niet leiden tot een andere beoordeling, zoals in de bestreden beslissing terdege wordt gemotiveerd: *“Ze zijn een aanwijzing voor uw opleidingsniveau, vroegere werkzaamheden en psychische toestand maar bevatten geen van allen concrete informatie waaruit geconcludeerd kan worden dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.”* Verzoeker laat dit motief geheel ongemoeid.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, zoals deze ook blijkt uit de aanvullende nota's van verzoeker en de verwerende partij, vermeld in punt 3.

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, neemt de Raad de analyse van de commissaris-generaal over. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Salah al-Din geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Salah al-Din louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in de EASO Country Guidance Note over Irak van januari 2021 (p. 150-151).

Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat hieruit de verkeerde conclusies worden getrokken of die gemaakte appreciatie in een ander daglicht kunnen stellen.

De landeninformatie die hij aanhaalt ligt immers in dezelfde lijn; daarbij wordt niet betwist dat de situatie in Tuz Khurmatu gespannen kan zijn, maar zoals reeds vermeld vertaalt dit zich heden niet in een verhoogd aantal geweldincidenten in en rond Tuz Khurmatu.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Salah al-Din nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot het toekennen van een internationale beschermingsstatus. Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Salah al-Din voor hem

dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Salah al-Din. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

Verzoeker maakt derhalve geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

6.3. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat hij zich niet onder de bescherming van de Iraakse overheid kan stellen en dat er geen onderzoek is gevoerd naar een alternatieve vestigingsmaatregel, is dan ook niet dienstig.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Sourani machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES